

16. Èni kèni tí wòn bá gbé iyà ojò nàà fò, èni nàà ni Ó (Allaahu) sàánú un rè, iyen sì ni àṣeyorí ti ó hàn gbangba.

17. Bí Allaahu bá sì fì ìnira kàn ẹ, kò sí èni tí ó lè mú u kùrò àyàfì Òun nìkan. Bí Ó bá sì ẹ oore fún ẹ, Òun ni Olùkápá jùlò lórí ohun gbogbo.

18. Àti pé Òun ni Ó ní agbára jùlò lórí àwọn ẹrúsin-in Rè, Òun sì ni Ọjògbón jùlò, Olùníró jùlò.

19. Wí pé: Kí ni ohun tí ó tóbi jùlò láti fì jẹrìí? Wí pé: Allaahu ni Èlẹrìí láàrin èmi àti ẹyin. Òun sì ni Ó ẹ ọ́ṣípáyá Al-Kur'aanu yìí fún mi kí n lè máa fì kilò fún yín àti èni tí ó bá dé ọ́dọ́dọ́ rè. Njẹ ẹyin tún n jẹrìí pé àwọn olùjòsinfún mǐràn wà lẹyin-in Allaahu bi? Wí pé: Èmi kò 1e jẹrìí bẹẹ. Wí pé: Dájúdájú Òun ni Olùjòsinfún kan soṣo, àti pé dájúdájú èmi kò lówó nínú un ohun tí ẹ n dàpò mò Allaahu.

20. Àwọn tí A fún ní Ìwé-Mímọ̀ mò ọ̀ gégé bí wòn ti mò àwọn ọmọ̀ wòn. Àwọn ti wòn pàdánù èmíi wòn, àwọn ni kò gba (Allaahu) gbọ.

21. Kò sì sí èni tí ó ẹ àbòsì ju èni tí ó purọ̀ mò Allaahu lọ, tàbí tí ó pe àmíi Rè (ọ̀rọ̀ Rè) ní irọ̀. Dájúdájú, àwọn alábdòsì kò ní jẹrè.

22. Àti pé ni ojò tí A ó kó gbogbo wòn jọ pátápátá, lẹyin nàà, A ó sọ fún àwọn tí wòn n da n̄kan pò mò Allaahu pé: Àwọn n̄kan tí ẹ n dà pò mò Allaahu tí ẹ rò wí pé yóò gbà yín là dà?

23. Lẹyin nàà, wòn kò le ri àwáwí kan wi àyàfì kí wòn wí pé: A fì Allaahu búra, Olúwaa wa, àwa kò jẹ olùda n̄kan kan pò mò Allaahu.

24. Wòó bí wòn ti parọ̀ mò araa wòn; ohun tí wòn dá àdápààrọ̀ rè já wòn kulẹ.

مَنْ يُصْرِفْ عَنْهُ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمَهُ ۚ وَذَلِكَ

الْفَوْزُ الْمُبِينُ ﴿٦﴾ وَإِنْ يَمَسُّكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا

كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ ۚ وَإِنْ يَمَسُّكَ خَيْرٌ فهُوَ عَلَىٰ

كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٧﴾ وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ ۚ

وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿٨﴾ قُلْ أَيُّ شَيْءٍ أَكْبَرُ شَهَادَةً

قُلِ اللَّهُ شَهِيدُ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ ۚ وَأُوحِيَ إِلَيَّ هَذَا

الْقُرْآنُ لِأُنذِرَكُمْ بِهِ ۚ وَمَنْ بَلَغَ أَتَيْنَكُمْ لَتُشْهَدُوا

أَنْ مَعَ اللَّهِ إِلَهٌ أُخَرَىٰ ۚ قُلْ لَا أَشْهَدُ ۚ قُلْ

إِنَّمَا هُوَ إِلَهُ وَاحِدٌ وَإِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٩﴾

الَّذِينَ ءَاتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ

أَبْنَاءَهُمْ ۚ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

﴿١٠﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ

كَذَّبَ بِآيَاتِهِ ۚ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿١١﴾

وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا آيِنَ

شُرَكَائِكُمُ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿١٢﴾ ثُمَّ لَمْ تَكُنْ

فِتْنَتُهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا وَاللَّهِ رَبِّنَا مَا كُنَّا مُشْرِكِينَ ﴿١٣﴾

أَنْظُرْ كَيْفَ كَذَبُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ ۚ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا

كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿١٤﴾